

ЛІТЕРАТУРА:

1. Barber M. High expectations and standards of all, no matter what: creating a world class education service in England / M. Barber. – London: Routledge Falmer, 2001. – 187 p.
2. Smith M. Professional Education in Britain / M. Smith. – London: Allen and Unwin, 1995. – 114 p.
3. Furlong J. Ideology and Reform in Teacher Education

in England / J. Furlong // Education Researches. – Vol. 31. – № 6. – 2002. – P. 23–25.

4. Freeman D. Doing Teacher Research: From Inquiry to Understanding / D. Freeman. – Boston, 1998. – 258 p.

5. Rice L. Promoting positive values / L. Rice // Professional Values and Practice / Ed. by M. Cole. – L.: David Fulton, 2005. – P. 54–74.

6. Borg S. Language teacher research engagement / S. Borg. – London: Language Teaching, 2010. – 395 p.

УДК 159.9:37.015.3:378

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТЕХНІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ТЕХНІКІВ-МЕХАНІКІВ

Стаднійчук І.П., здобувач кафедри
соціальної педагогіки та інформаційних технологій в освіті
Національний університет біоресурсів і природокористування України

У статті проаналізовано формування технічної компетентності майбутніх техніків-механіків у процесі підготовки в аграрних коледжах. Розглянуто технічну компетентність як необхідну і важливу складову професійної компетентності майбутнього фахівця, яка інтегративно включає потреби до володіння технічними здібностями та мотиви технічної діяльності, інтерес до техніки, технічні знання, уміння і навички, технічну мову, технічне мислення, раціоналізаторство, винахідництво, технічну творчість.

Ключові слова: *технік-механік, професійна та технічна компетентність.*

В статье проанализировано формирование технической компетентности будущих техников-механиков в процессе подготовки в аграрных колледжах. Рассмотрена техническая компетентность как необходимая и важная составляющая профессиональной компетентности будущего специалиста, интегративно включающая потребности к обладанию техническими способностями и мотивы технической деятельности, интерес к технике, технические знания, умения и навыки, технический язык, техническое мышление, рационализаторство, изобретательство, техническое творчество.

Ключевые слова: *техник-механик, профессиональная и техническая компетентность.*

Stadniichuk I.P. PROBLEMS OF FORMATION OF TECHNOLOGICAL COMPETENCE OF FUTURE TECHNICIANS-MECHANICS

The article analyzes the formation of the technical competence of technicians mechanics during training at agricultural colleges. Considered as the technical expertise necessary and important component of professional competence of future specialist, including integrative needs to acquire technical skills and motives technical activities, interest in technology, technical knowledge and skills, technical language, technical thinking, rationalization, invention, technical creativity.

Key words: *mechanical technician, professional and technical competence.*

Постановка проблеми. Стрімкий науково-технічний прогрес, розвиток наукомістких технологій, інформатизація та комп'ютеризація виробництва, посилення конкуренції на ринку праці зумовлюють запровадження інноваційної моделі функціонування вітчизняної економіки, зокрема її аграрного сектору. Нові соціально-економічні умови детермінують модернізацію системи аграрної освіти, що все більше орієнтується на інноваційні моделі підготовки соціально і професійно мобільних, самостійних, ініціативних і відповідальних фахівців, здатних до постійного професійного саморозвитку і самореалізації. Отже, акту-

альною стає підготовка техніків-механіків, які досконало володіють технічними знаннями, вміють продуктивно їх застосовувати під час експлуатації, ремонту, налагодження та зберігання машин і обладнання, виявляють високу технічну компетентність під час роботи з новими зразками техніки.

На вітчизняному педагогічному науковому полі нині, як і в останні 10–15 років тому, активно ведуться дискусії щодо проблеми умов, механізмів, технологій реалізації ідей компетентнісного підходу при підготовці фахівців, зокрема аграрників. У численних наукових дослідженнях учені висвітлюють суть таких понять цієї концепції, як «компе-

тентність», «компетенція», «компетентнісний підхід», «професійна компетентність», «ключові компетенції» тощо. Зазначимо, що поняття «компетентність» у трактуванні представниками Ради Європи є *«загальною здатністю, що базується на знаннях, досвіді, цінностях, які індивід набув у процесі навчання. При цьому компетентності не можуть бути зведені до фактичних знань; бути компетентним не є у всіх випадках синонімом бути вихованим або освіченим»* [8]. У 1996 р. членами вказаної організації було оприлюднено список європейських вимог до ключових умінь випускників середніх шкіл у Європі, зокрема: співпрацювати у групі; користуватися новими засобами інформації; розв'язувати проблеми; ознайомлюватися з різними джерелами даних; слухати і брати до уваги погляди інших людей; розмовляти на кількох мовах; з'єднувати розрізнені елементи знань; брати на себе відповідальність; бачити зв'язок між минулими і сучасними подіями; долати непевність і складність світу.

Більшість із цих ключових умінь у більш синтезованому і комплексному вигляді враховано в рекомендаціях Комітету Міністрів Ради Європи «Про середню освіту» [8]. У документі задекларовано п'ять груп ключових компетентностей, якими мусять володіти молоді європейці, зокрема: 1) *політичні та соціальні компетентності* – здатність брати на себе відповідальність, брати участь у групових дискусіях, вирішувати конфлікти мирним шляхом, брати участь у розбудові демократичного суспільства; 2) *компетентності, пов'язані з життям у багатокультурному суспільстві* – розвивати толерантність для того, щоб ліквідувати расизм та ксенофобію; освіта повинна озброювати молодь такими компетентностями, як вміння визнавати та приймати відмінності, поважаючи інших; вміння жити з людьми інших культур, мов та релігій; 3) *компетентності, що стосуються володіння усним та письмовим спілкуванням*, включаючи знання більш ніж однієї мови; 4) *компетентності, пов'язані з розвитком інформаційного суспільства*, – володіння новітніми технологіями, розуміння можливостей та шляхів їх застосування, сильних та слабких сторін, здатність критично сприймати інформацію, яка поширюється засобами мас-медіа; 5) *вміння вчитися* є базисом для навчання протягом життя як у професійному, так і соціальному контекстах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз психолого-педагогічних досліджень свідчить, що компетентність є поняттям різноаспектним та різноплановим. Цей феномен є предметом дослідження філософів, соціологів, юристів, економіс-

тів, психологів, педагогів. Компетентність розглядається ученими як: ступінь сформованості соціального й практичного досвіду особистості (Л. Сохань, І. Єрмакова); рівень реалізації посадових вимог та інструкцій (О. Чабан, В. Плохий); рівень научуваності певним формам активності (Н. Побірченко) тощо. Нами встановлено, що у понятті «компетентність» учені вбачають такі категоріальні ознаки чи синонімічні поняття: «поінформованість», «обізнаність», «авторитетність»; «знання для виконання певних функцій»; «уміння застосовувати знання на практиці»; «здатність здійснювати діяльність зі знанням своєї справи»; «комплекс взаємопов'язаних якостей особистості»; «основа для здійснення продуктивної діяльності з певного фаху»; «комплекс знань, умінь, навичок, здібностей, досвіду, мотивації».

Відомий дослідник проблем компетентнісного підходу в освіті Е. Зеєр визначає компетентності як «змістові узагальнення теоретичних та емпіричних знань, представлених у формі принципів, смислоутворюючих положень» [4, с. 67]. У свою чергу, угорський педагог Г. Халаш переконує, що термін «компетентність» як інтегративне поняття є комплексом соціальних, комунікативних умінь, заснованих на знаннях, цінностях, досвіді, які набуваються у навчанні і через навчання. Учений доводить, і з цим варто погодитися, що це поняття вказує на реальну здатність особи застосовувати знання на практиці [10]. До подібних висновків дійшов ірландський вчений Дж. Куллахан, який тлумачить компетентність як загальну здібність, що ґрунтується на знаннях, уміннях, цінностях, які сформовано у людини у результаті навчання та практичної діяльності. Обґрунтовуючи принципи компетентнісної освіти, вчений послуговується такими термінами: «уміння» (“competencies”); «навички» (“skills”); «компетентність» (“competence”).

Заслуговує на увагу дослідження компетентності британського психолога Дж. Равена. Вчений підкреслює, що інтегральною частиною компетентності, крім здібностей, є мотивація. Компоненти компетентності, на його погляд, – це характеристики й здібності людей (усього 37 компонентів), що дозволяють їм досягати особистісно значимих цілей незалежно від природи й соціальної структури, у якій вони живуть і працюють.

Модель компетентності, розроблена Дж. Равеном, містить дві підсистеми: 1) опис ціннісних для людини стилів поведінки (досягнення, співробітництво, вплив); 2) перелік компонентів компетентності [7].

До структури компетентності вітчизняні вчені (Н. Бібік, Л. Ващенко, О. Локшина, О. Овчарук, В. Петрук, Л. Худякова та ін.) часто вводять знання, уміння, ставлення і досвід. Знання майбутнього фахівця тлумачаться як результат здійснення діяльності та чинник постійного навчання протягом життя. Уміння передбачає цілеспрямоване виконання дії. Ставлення окреслюється як відношення до суб'єктів та об'єктів діяльності, а також ставлення фахівця до самого себе, свого особистісного і професійного розвитку. У ході розвитку знань, умінь і ставлень народжується професійний та особистісний досвід як осмислений і засвоєний людиною простір життєдіяльності. Дослідники переконують, що компетентність як сукупність знань, умінь, ставлення та досвіду ефективно реалізується в поведінкових виявах, у тому числі й професійного середовищі [5].

Постановка завдання. Метою статті є дослідження проблеми формування технічної компетентності майбутніх техніків-механіків.

Виклад основного матеріалу дослідження. У нашій країні першим державним документом, який упорядковував систему національних кваліфікацій на засадах оволодіння особою рівнями компетентності, стала Національна рамка кваліфікацій (далі – НРК), затверджена Постановою Кабінету Міністрів України № 1341 від 23 листопада 2011 р. Цей базовий кваліфікаційний стандарт, який називають «національною конституючою кваліфікацій», призначений для використання органами виконавчої влади, установами та організаціями, що реалізують державну політику у сфері освіти, навчальними закладами, роботодавцями, іншими юридичними і фізичними особами з метою розроблення, ідентифікації, співвіднесення, визнання, планування й розвитку кваліфікацій і впроваджується з метою:

- введення європейських стандартів та принципів забезпечення якості освіти з урахуванням вимог ринку праці до компетентностей фахівців; забезпечення гармонізації норм законодавства у сфері освіти та соціально-трудова відносин;

- сприяння національному і міжнародному визнанню кваліфікацій, здобутих в Україні; налагодження ефективної взаємодії сфери освітніх послуг та ринку праці.

Важливим є те, що у цьому базовому кваліфікаційному стандарті виписано характеристики кваліфікаційних рівнів, поняття, зміст і сутність яких широко дискутується науково-педагогічною громадськістю, зокрема: *автономність і відповідальність* – здатність самостійно виконувати завдан-

ня, розв'язувати задачі й проблеми та відповідати за результати своєї діяльності; знання – осмислена та засвоєна суб'єктом наукова інформація, що є основою його усвідомленої, цілеспрямованої діяльності. Знання поділяються на емпіричні (фактологічні) і теоретичні (концептуальні, методологічні); *інтегральна компетентність* – узагальнений опис кваліфікаційного рівня, який виражає основні компетентнісні характеристики рівня щодо навчання та/або професійної діяльності; *кваліфікація* – офіційний результат оцінювання й визнання, який отримано, коли уповноважений компетентний орган встановив, що особа досягла компетентностей (результатів навчання) за заданими стандартами; *кваліфікаційний рівень* – структурна одиниця НРК, що визначається певною сукупністю компетентностей, які є типовими для кваліфікацій даного рівня; *компетентність/компетентності* – здатність особи до виконання певного виду діяльності, що виражається через знання, розуміння, уміння, цінності, інші особисті якості; *комунікація* – взаємозв'язок суб'єктів із метою передавання інформації, узгодження дій, спільної діяльності; *результати навчання* – компетентності (знання, розуміння, уміння, цінності, інші особисті якості), які набуває та/або здатна продемонструвати особа після завершення навчання; *уміння* – здатність застосовувати знання для виконання завдань та розв'язання задач і проблем.

На основі цього державного стандарту розробляється вітчизняна Національна система кваліфікацій, яка має охопити освітні та професійні кваліфікації, механізми правового та інституційного регулювання суспільних відносин у сфері освіти, зайнятості та соціально-трудова відносин, що стосуються визнання результатів навчання, розроблення, забезпечення якості та присвоєння кваліфікацій.

Доцільно вказати, що вперше на ідеях компетентнісної концепції розроблено Закон України «Про вищу освіту», у якому задекларовано: «*Компетентність* – динамічна комбінація знань, вмінь і практичних навичок, способів мислення, професійних, світоглядних і громадянських якостей, морально-етичних цінностей, яка визначає здатність особи успішно здійснювати професійну та подальшу навчальну діяльність і є результатом навчання на певному рівні вищої освіти». На нашу думку, наведене визначення є, фактично, визначенням *професійної компетентності* – це підтверджує і тлумачення Законом поняття «кваліфікація» – це «офіційний результат оцінювання і визнання, який отримано, коли уповнова-

жена установа встановила, що особа досягла компетентностей (результатів навчання) відповідно до стандартів вищої освіти, що засвідчується відповідним документом про вищу освіту».

За результатами аналізу наявної літератури доходимо висновку, що позиції учених стосовно розуміння сутності понять «компетенція» і «компетентність» розподілилися на три напрями. Перший презентує підходи, за якими поняття «компетентність» та «компетенція» за змістом тотожні одне одному й означають володіння знаннями, уміннями, досвідом – у цьому разі можна говорити про синонімічність термінів; представники другого напрямку доводять, що компетенція – це складова компетентності; треті слушно, на нашу думку, стверджують, що компетентність – це результат підготовки, а компетенція – статус, певні права особи, повноваження щось виконувати.

Варто підкреслити, що правильність розуміння понять «компетентність» і «компетенція» як синтезу освітніх результатів і повноважень особи підтверджує й те, що ні в Національній рамці кваліфікацій, ні в новій редакції Закону України «Про вищу освіту» про компетенцію не говориться: як ми вказували вище, ці державні нормативні документи послуговуються поняттям «компетентність».

Досліджуючи методологію компетентного підходу в освіті, учені зміст професійної компетентності пов'язують переважно з професійними знаннями та уміннями, досвідом особистості, її професійно важливими якостями, мотивацією тощо. При цьому професійну компетентність учені тлумачать як здатність фахівця мобілізувати отримані в попередньому навчанні професійні та спеціальні знання, вміння, здібності, досвід і способи поведінки в умовах конкретної професійної діяльності. Важливим є те, що професійна компетентність формується і виявляється в діяльності, розвивається від нижчих до вищих рівнів завдяки засобам професійно орієнтованого середовища, визначає можливість фахівця ефективно розв'язувати стереотипні, діагностичні та евристичні класи задач. Варто підтримати думку учених щодо того, що професійна компетентність формується на основі та з допомогою ключових компетентностей, які, з одного боку, забезпечують успішне її формування, а з іншого – лежать в основі професійної компетентності та забезпечують її актуалізацію і реалізацію.

Нам імпонує класифікація компетентностей, яку обґрунтовує у своїх дослідженнях В. Ягупов [11]: *ключові* (бути соціальним суб'єктом, вміти працювати з числом,

комунікативна компетентність, інформаційна компетентність, робота в команді, здатність вирішувати проблеми, навчальна компетентність); *за видами діяльності* (трудова, навчальна, комунікативна, професійна, предметна або спеціальна профільна); *за сферами суспільного життя* (побутова, цивільно-громадська, в мистецтві, фізкультурі, спорті, освіті, медицині, політиці, культурно-дозвілля тощо); *за галузями суспільних знань* (у математиці, фізиці, гуманітарних науках, суспільствознавстві, біології тощо); *за галузями суспільного виробництва* (у галузі будівельній, машинобудівній, енергетики, транспорту, зв'язку, оборони, сільського господарства, медицини тощо); *за складовими психічної сфери людини* (когнітивна, технологічна, мотиваційна, етнічна, соціальна, поведінкова та ін.); *за сферами прояву здібностей* (у фізичній культурі, розумовій сфері, громадські, практичні, виконавчі, творчі, художні, технічні, педагогічні, психологічні, соціальні та ін.); *за рівнями соціального розвитку і статусу* (готовність дитини до школи, компетентності випускника, молодого спеціаліста, досвідченого фахівця та ін.).

Варто погодитися з ученим щодо того, що наведена класифікація демонструє складну «природу» компетентності, показує її багатогранний, динамічний, системний, міжпредметний, особистісний, етичний, суб'єктний, інтегральний і діяльнісний характер. За результатами аналізу наукових праць, власного теоретичного пошуку розглядаємо *професійну компетентність майбутнього техника-механіка* як інтегровану властивість особистості, яка характеризується наявністю професійних знань, умінь, навичок, цінностей та особистісних якостей, що зумовлюють готовність і здатність особистості ефективно здійснювати професійну діяльність в системі аграрного виробництва.

У свою чергу, поняття «*формування професійної компетентності майбутніх техніків-механіків*» тлумачимо як цілеспрямований процес набуття студентами комплексу професійних знань, умінь, навичок та особистісних якостей, що упродовж навчання в аграрному коледжі інтегруються у властивість особистості, необхідну для виконання професійних функцій техника-механіка в системі аграрного виробництва.

До особливостей компетентного підходу як нової освітньої концепції відносимо визнання компетентностей як кінцевого результату навчання та їх цілеспрямоване формування; перенесення акцентів із поінформованості суб'єктів навчання на їх уміння використовувати інформацію для

вирішення практичних проблем; оцінювання рівня сформованості компетентностей у випускників вищих навчальних закладів як результату навчального процесу; студентоцентровану спрямованість навчання; націленість фахової підготовки на майбутнє працевлаштування випускників. У працях, присвячених підготовці молодших спеціалістів техніко-технологічних спеціальностей, учені часто тісно пов'язують професійну компетентність техніка-механіка з його технічними здатностями.

Наприклад, С. Мартиненко [6] на основі різнобічних експериментальних досліджень доводить, що фахова компетентність техніка-механіка авіаційного коледжу – це інтегральна характеристика особистості працівника, що відображає якість і надійність забезпечення безвідмовного функціонування авіаційної техніки відповідно до фахової документації. У її роботі вказується, що технічна складова у структурі професійної компетентності техніка-механіка є домінантною, базовою, що забезпечує ефективність діяльності фахівця взагалі.

У свою чергу, аналізуючи зміст поняття «технічна компетентність майбутнього фахівця», І. Андрущенко справедливо, на нашу думку, зазначає, що технічна компетентність відображає розуміння фахівцем принципів побудови, роботи, можливостей та обмежень технічних пристроїв, призначених для автоматизованого пошуку й обробки інформації; знання відмінностей автоматизованого й автоматичного виконання інформаційних процесів; уміння класифікувати завдання за типами з подальшим рішенням і вибором певного технічного засобу залежно від його основних характеристик [1, с. 20].

Зокрема, досліджуючи професійну компетентність техніка-механіка, Е. Луговська зазначає: «Основним завданням техніка-механіка агропромислового виробництва є оцінювання технічного стану машини, а за необхідності, усунення поломок і недопущення виникнення серйозних несправностей». І далі: «Оскільки під професійною компетентністю ми розуміємо здатність до самостійного виконання конкретних видів професійної діяльності, уміння розв'язувати типові і нетипові професійні завдання, здатність самостійно оволодівати новими знаннями і вміннями за фахом, то невід'ємною властивістю професійно компетентного техніка-механіка агропромислового виробництва є технічна обізнаність і тямовитість, творче ставлення до справи, схильність до новаторства і технічної творчості».

Натомість поки що відсутні дослідження, у яких чітко і конкретно обґрунтовано ознаки та надано дефініцію поняття «технічна компетентність». Певні напрацювання у цьому аспекті зроблено у дисертаціях Ш. Мусіна і О. Міллера. Зокрема, Ш. Мусін розглядає технічну компетентність як необхідну і важливу складову професійної компетентності майбутнього фахівця, що інтегративно включає потреби до володіння технічними здібностями та мотиви технічної діяльності, інтерес до техніки, технічні знання, уміння і навички, технічну мову, технічне мислення, раціоналізаторство, винахідництво, технічну творчість, рефлексивні уміння тощо.

Висновки з проведеного дослідження. Отже, в наявних науково-педагогічних дослідженнях відсутня єдність думок учених щодо сутнісних ознак феномену технічної компетентності; розмаїття підходів дослідників до змісту та структури компонентів цієї важливої складової професійної компетентності техніка-механіка. За результатами аналізу наукових праць, власного теоретичного пошуку розглядаємо технічну компетентність як інтегровану якість особистості, яка характеризується стійкою мотивацією до оволодіння технічними знаннями, досвідом техніко-технологічної діяльності, цінностями, що зумовлюють готовність і здатність особистості ефективно здійснювати налагодження, експлуатацію, діагностику та ремонт об'єктів техніки.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Андрущенко І.Г. Зміст поняття «технічна компетентність майбутнього фахівця» в сучасній педагогічній практиці / І.Г. Андрущенко // Збірник наукових праць Уманського національного педагогічного університету. – 2014. – Ч. 2. – С. 15–22.
2. Головань М.С. Компетенція і компетентність: досвід теорії, теорія досвіду / М.С. Головань // Вища освіта України. – 2008. – № 3. – С. 23–30.
3. Зимняя И.А. Социально-профессиональная компетентность как целостный результат профессионального образования: (идеализированная модель) / И.А. Зимняя // Проблемы качества образования. Компетентностный подход в профессиональном образовании и проектировании образовательных стандартов. – М.: Исследовательский центр проблем качества подготовки специалистов, 2005. – С. 10–20.
4. Зеер Э.Ф. Психология личностно ориентированного профессионального образования / Э.Ф. Зеер. – Екатеринбург: Изд-во Урал. гос. проф.-пед. ун-та, 2000. – 258 с.
5. Кива А.А. Дидактическое проектирование на основе компетентностного подхода : [монография] / [А.А. Кива, В.П. Косырев, А.Н. Кузнецов] // – М., ИСОМ, 2005. – 144 с.
6. Мартиненко С.А. Формування фахової компетентності майбутніх техніків-механіків у процесі вивчення

дисциплін фізико-математичного циклу в авіаційно-му коледжі: автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти» / С.А. Мартиненко; ДВНЗ «Донбас. держ. пед. ун-т». – Слов'янськ, 2014. – 20 с.

7. Равен Дж. Компетентность в современном обществе / Дж. Равен. – М. : Когито Центр, 2002. – 240 с.

8. Рекомендація КО4ЕЕ5 Комітету Міністрів Ради Європи «Про середню освіту». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uazakon.com/document/spart63/74.htm>.

9. Ягупов В.В. Провідні методологічні характеристики основних видів компетентності майбутніх фахівців, що формуються в системі професійно-технічної освіти / В.В. Ягупов // Модернізація професійної освіти і навчання: Зб. наук. пр. / [редкол. : В.О. Радкевич (голова) та ін.]. – К. : Інститут професійно-технічної освіти НАПН України, 2012. – Вип. 2. – С. 45–59.

10. Halash H. Individual competencies and the demand of the society. Materials CE / H. Halash. – CDCC. Strasbourg, 1996. – 87 p.

УДК 371.13 : 372.3

ГОТОВНІСТЬ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО ЕМОЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЯК УМОВА ЕФЕКТИВНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Трофаїла Н.Д., аспірант
кафедри теорії та методики дошкільної освіти
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

У статті висвітлено окремі аспекти проблеми дослідження сутності феномену «готовність майбутніх вихователів». Автор розкриває сутність професійної готовності майбутніх вихователів до емоційного розвитку дітей дошкільного віку через аналіз поняття «готовність» у педагогічній та психологічній літературі; надає авторське визначення поняття «готовність майбутніх вихователів до емоційного розвитку дітей дошкільного віку».

Ключові слова: *готовність, готовність до емоційного розвитку дітей дошкільного віку, професійна готовність.*

В статье освещены отдельные аспекты проблемы исследования сущности феномена «готовность будущих воспитателей». Автор раскрывает сущность профессиональной готовности будущих воспитателей к эмоциональному развитию детей дошкольного возраста через анализ понятия «готовность» в педагогической и психологической литературе; дает авторское определение понятия «готовность будущих воспитателей к эмоциональному развитию детей дошкольного возраста».

Ключевые слова: *готовность, готовность к эмоциональному развитию детей дошкольного возраста, профессиональная готовность.*

Trofaïla N.D. READINESS OF FUTURE EDUCATORS FOR EMOTIONAL DEVELOPMENT OF PRE-SCHOOL CHILDREN AS A CONDITION OF EFFECTIVE PROFESSIONAL ACTIVITIES

The article highlights some aspects of study of phenomenon of «readiness of future teachers». The author reveals essence of professional readiness of future teachers to emotional development of preschool children through analysis of concept of «readiness» in pedagogical and psychological literature; takes copyright definition of «readiness of future teachers to emotional development of preschoolers».

Key words: *readiness, willingness to emotional development of preschoolers, professional readiness.*

Постановка проблеми. В умовах інтегрування держави до європейської спільноти, перебудови та відродження національної системи освіти в Україні, спрямованої на демократизацію, особливої актуальності набуває необхідність переорієнтації підходів до реалізації завдань дошкільної освітньої галузі, формування важливих професійних компетенцій майбутнього вихователя до роботи з дітьми дошкільного віку. На сучасному етапі розвитку дошкільної освіти відкрилися нові перспективи,

пов'язані з переосмисленням ставлення до організації навчання і виховання дітей.

Серед широкого кола завдань професійно-педагогічної підготовки питання формування готовності до професійної діяльності посідає особливе місце. Воно поєднує в собі всі більш вузькі питання формування інтересів, нахилів, спрямованості на педагогічну працю [9].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Фундаментальні питання професійно-педагогічної підготовки освітніх